

Csányi Alapítvány
Jászsági 2-es csoport

DÖNTÉSHOZATAL

Készítette: Szilágyi Adél

„A helyes döntés kulcs a tapasztalat, a tapasztalat forrásai pedig többnyire a rossz döntések.”

/Robert A. Lovett/

Engem Szilágyi Adélnak hívnak, a Csányi Alapítvány Jászsági 2-es Csoportjának a tagja vagyok.

Amikor elolvastam a pályázati kiírást, hogy miről is kell írnom, elgondolkoztam azon, hogy egy magamfajta 10 éves gyereknek is több 100, vagy akár több 1000 döntést is kell meghoznia naponta. Pl.: Felkeljek vagy aludjak még egy kicsit? Tejet vagy vizet igyak? Nadrágot vagy szoknyát vegyek fel? Befonjam a hajam? Sorolhatnám több oldalon keresztül, hogy milyen kisebb – nagyobb problémát kell gyorsan, vagy akár alaposabb átgondolás után meghoznia az embernek egy nap. A sok választási lehetőség közül ki kell választanom a számomra a legjobbat, de ez fejfájást is okozhat, mert mi van olyankor, ha egy nap felébredek, hogy rosszul döntöttem.

A túl sok lehetőség és az érzelmeim engem összezavarnak időnként. Ha a legjobb választást szeretném megtalálni, akkor végig kell gondolnom az összes lehetőséget és következményt, úgy, hogy a saját céljaimat mindvégig szem előtt tartsam. Nekem ebben az évben több nagy döntést is meg kellett hoznom, hogy a célom eléréséhez közelebb kerüljek. Ezeknek a döntéseknek a meghozatala sokkal több időt, átgondolást, cselekedetet igényelt, mint ha csak egy rutin feladat lett volna.

4 éves voltam, amikor a keresztszüleimtől kaptam egy játék zongorát. Nagyon rövid idő alatt megtanultam magamtól néhány gyerekdalt eljátszani. Ekkor a szüleimet is döntés elé állítottam, hogy szeretnék kapni egy nagyobb szintetizátort. A szüleim teljesítették kérésemet. Másodikos voltam, amikor úgy döntöttem, hogy megkérem a szüleimet, hogy írassanak be zeneiskolába. Sajnos abban a tanévben már nem tudtam beiratkozni, de a 2021/2022-es tanévben felvettek zongora szakra. Már az első néhány óra után tudtam, hogy ez az, amivel hosszú távon foglalkozni szeretnék. Tehát az én nagy álmom, vágyam és egyben a célom az, hogy zongoraművész és zongora tanárnő legyek. Napi szinten meg kell hoznom azt a döntést, hogy gyakoroljam az adott darabomat, vagy játszok, telefonozzak. Leülök és végig gondolom, ha eljátszom legalább 3-szor a darabot, közelebb leszek a célomhoz, mintha a telefonomat nyomkodnám. *„A legnehezebb dolog mindig a döntés, a többi már csak kitartás dolga!”* (Emelia Earhart)

A másik nagy döntésem az volt, hogy -Maradjak továbbra is a helyi iskolában, vagy új iskolába járjak? Ezt a választási lehetőséget a szüleim hozták fel nekem. Együtt körbe jártuk,

átbeszéltük, megvitattuk, hogy nekem mi lenne a legjobb. Ahhoz, hogy én zongoraművész lehessenek, főiskolára kell járnom. Ha maradok a helyi iskolában, sajnos nagyobb hátránnyal indultam volna neki a középiskolai felvételinek. Sokkal többet kellett volna tanulnom a középiskolában, hogy érettségi vizsgát tehessek, majd főiskolára menjek. Nem volt könnyű ezt a döntést meghozni, mert nagyon szerettem abba az iskolába járni, ahová a barátaim is járnak. A szüleim felvetették, mi lenne, ha én felvételiznék a 8 osztályos gimnáziumba. Nem örültem neki, mert én nem akartam másik iskolát. De be kellett látnom, hogy meg kell próbálnom és azon is gondolkodnunk kellett, hogy ha oda nem vesznek fel, akkor hová és melyik iskolát válasszuk helyette. Volt B és C verzió is, de felvettek.

A harmadik nagy döntéshozatalom a Csányi Alapítvány Életút programjába való jelentkezés, felvételi volt. Már két unokatestvérem is támogatott az Alapítvány által, így nem volt ismeretlen számomra ez a program. Itt is meg kellett hozni nekem és a szüleimnek is a döntést, hogy a célom megvalósításához a szabadidőmet tanulásra fordítsam, vagy elpazaroljam kutyüzéssel.

Azt is tudom, hogy 4 év után megint nagy döntést kell hoznom: maradjak a gimnáziumban, vagy konzervatóriumba menjek tovább tanulni. Ebből is látszik, hogy jól döntöttünk a 8 osztályos gimnázium mellett, mert így 4 év múlva már van két választási lehetőségünk: Ha továbbra is úgy gondolom, hogy maradok zenei pályán, akkor irány a konzervatórium, de ha nem, akkor van még újabb 4 évem kitalálni merre tovább.

A sakk is hasonló szerintem, mert szoktam apukámmal játszani és ha összeszedett vagyok, akkor logikusan végig tudom gondolni, hogy ha ide lépek ezzel a bábuval, akkor ő azzal a bábuval oda fog lépni és akkor én Számba kell vennünk a döntéseink előnyeit és hátrányait egyaránt. Lehet, hogy ezzel a lépéssel elveszítem az egyik parasztomat, de a következő lehetőségénél véget tudok vetni a játéknak.

Tehát minden nap hozunk döntéseket. Legyen szó egy apróbb döntésről amit minden nap rutinból meghozunk, játékban hozott döntés amin egy játszma múlhat, vagy egy olyan döntés ami életünkre nagy befolyással van.

„Az élet nagy sakktábláján bármilyen húzás lehet, és van, amikor nem a legjobb húzást tesszük meg. De egy dolgot nem lehet: felborítani a sakktáblát. Ugyanis a játékszabályok nem azt követelik tőlünk, hogy mindenáron győzzünk, hanem csak azt, soha ne adjuk fel. „

/Sterczer Hilda/

Jászfelsőszentgyörgy, 2023.09.03

Szilágyi Adél